

Žena za zrkadlom

Zrkadlo bolo jej svätynou. Katarína každé ráno, ešte pred prvou šálkou kávy, stála pred ním a skúmavo si prezerala odraz. Hĺbky jej očí, ktoré sa v poslednej dobe zdali príliš tmavé, líčne kosti, ktoré sa jej zdali príliš vystúpené, a pery, ktoré nikdy neboli dost' plné. Každá vráska, každá nedokonalosť bola pre ňu nepriateľom. Ako malé dievčatko videla ako jej mama sa snažila byť dokonalá pretože otec bol starosta a ona musela reprezentovať celú dedinu. Veď čo by len ľudia povedali na to ak by šla manželka pána starostu vyniesť smeti nenalíčená. Jedného dňa matka prichádza do otcovej kancelárie neohlásene. Dvere sú pootvorené a ona vidí, čo sa deje vo vnútri.

Sekretárka: (s úsmevom) "Pán starosta, myslím, že by sme mohli prediskutovať tie nové projekty pri večeri. Čo poviete?"

Otec: (trochu nervózne) "No, neviem, či je to vhodné..."

Sekretárka: (približuje sa k nemu) "Ale no tak, len večera. Nič viac."

Matka: (vstupuje do miestnosti) "Čo sa tu deje?"

Sekretárka: (prekvapene) "Pani starostová, ja... len sme diskutovali o práci."

Matka: (s hnevom) "Diskutovali o práci? Toto vyzerá ako niečo úplne iné."

Otec: (skloní hlavu) "Miláčik, môžeme to vysvetliť."

Matka: (s bolesťou) "Vždy som sa snažila byť dokonalá, aby si ma neopustil. A ty... ty si ma zradil."

Otec: (s ľútosťou) "Je mi to ľúto. Urobil som chybu."

Sekretárka: (ustupuje) "Asi by som mala ísť."

Matka: (s hnevom) "Áno, myslím, že by ste mali."

Sekretárka: (rýchlo odchádza)

Matka: (so slzami) "Ako si mi to mohol urobiť?"

Otec: (s ľútosťou) "Mrzí ma to. Nikdy som nechcel, aby to zašlo tak ďaleko."

Katarína si nechtiac vypočula práve túto časť hadky.

Matka: "Ako si mi to mohol urobiť? Vždy som sa snažila byť dokonalá, aby si ma neopustil. A ty... ty si ma zradil."

Otec: (s ľútosťou) "Je mi to ľúto. Urobil som chybu. Nikdy som nechcel, aby to zašlo tak ďaleko."

Matka: (so slzami) "Vždy som sa bála, že nie som dost' dobrá. A teraz vidím, že som mala pravdu."

Otec: "Nie, to nie je pravda. Ty si vždy bola viac než dost'. Ja som ten, kto zlyhal."

Na Vianoce dostala od rodičov bábiky Cena a Barbie. Ani vo sne by nikomu nenapadlo, že sa im bude chcieť podobať. Katarína si opatrne vyberá miesto pri prázdnom stole. Keď sa usadí, skupina chlapcov pri susednom stole začne nahlas napodobňovať jej hlas a smiať sa. Jeden z nich hodí po nej omrvinkou. Katarína sa zhrbí a snaží sa byť čo najmenej viditeľná po škole sa vyberie do supermarketu.

Katarína prechádza pomedzi vešiaky s oblečením, jej oči sa rozhliadajú po farebných kúskoch. Zastaví sa pri červených šatách s trblietkami. „Asi by som si ich nikdy netrúfla,“ pomyslí si, ale potom si spomenie na všetky urážky, ktoré musela vypočuť. S hlbokým nádychom si šaty zoberie a ide do kabínky. Na druhý deň

Katarína vstúpi do triedy a všetky oči sa uprú na ňu. Niektoré dievčatá ju obdivujú, iní chlapci sa začnú chichotať. „Wow, kto je tá nová?“, zašepká jedna dievčina. Katarína sa usmeje a sadne si do lavice.

Katarína sa jednoducho dňa zúčastní prvého stretnutia módneho klubu. Dievčatá ju srdečne privítajú a začnú sa s ňou rozprávať o najnovších trendoch. Cíti sa prijatá a konečne súčasťou skupiny, kde sa nemusí báť byť sama sebou.

Cez prestávku sa Katarína stretne s bývalým šikanátorom na chodbe. Chlapec sa začne vysmievat' jej novému vzhľadu. „Myslíš si, že si teraz také cool?“ spýta sa sarkasticky. Katarína sa postaví rovno a povie: „Už ma neovplyvníš.“ Otočí sa a odíde s hlavou hore.

Katarína objaví svoju vášeň pre písanie. Začne si viesť denník, v ktorom opisuje svoje pocity a myšlienky Keď úspešne skončila školu začala pracovať ako modelka. No v jej očiach bol veľký smútok túžila po láske. Čakala na svojho princa Cena ktorý nechodil a nechodil. Stretávala sa s falošnými priateľkami ktoré priateľstvom s ňou hľadali iba výhody ale za chrbtom sa jej posmievali. Katarína sa stala tvárou mnohých prestížnych značiek. Jej fotografie zdobili obálky módnych časopisov a jej meno sa stalo synonymom elegancie a štýlu. No napriek úspechu sa cítila osamelá. Túžila po láske, ktorú jej svet modelingu nedokázal poskytnúť. Jedného dňa stretla Lukáša ktorý ani len netušil kto je. Keď sa raz ponáhľal nechtiac do nej vrazil a ešte ju obľial kávou,.

Lukáš,, Prepáčte.

Katarína:,, Čo ste slepý. Tie šaty stály viac ako tri vaše platy.!“

Keď sa vrátila domov nevedela prečo ale Lukáš ju priťahoval . Priťahovalo ju hlavne tá nedokonalosť a tie oči plné lásky ktoré ju prepáľovali. Lukáš ju takisto túžil znova vidieť ale nie pre jej dokonalosť ale pre to že vnímal že pod tou maskou je vzácna perla

Katarína ešte stále cítila vôňu kávy na šatách, ktoré jej obľial Lukáš. Vzala ich do rúk a privoňala k nim. Nebola už nahnevaná. Skôr sa usmievala. „Ako je to možné, že ma ten muž tak priťahuje. Doteraz sa má všetci muži stránilo no tento sa na mňa pozeral inak tak akosi zvláštne až záhadne.“

Lukáš zbadal v jednom časopise jej fotku a tak na internete zistil adresu. Šiel do obchodu, kúpil jej ešte krajšie šaty ako tie, ktoré zničil, a dal jej ich poslať domov. K šatám priložil lístok s textom: “Krása je ako para, ale ty si krásna perla, z ktorej môže byť náhrdelník.

P.S. Mrzia ma tie šaty. Lukáš.”

Katarína bola prekrásna, keď našla balík s novými šatami a lístkom od Lukáša. Jeho slová ju dojali a rozhodla sa mu zavolať a poďakovať sa za šaty.

Katarína: “Ďakujem za šaty a krásne slová. Možno by sme sa mohli stretnúť a porozprávať sa. Katarína.“

Lukáš bol nadšený, keď dostal jej odpoveď. Dohodli sa na stretnutí v malej kaviarni v centre mesta. Katarína bola nervózna, ale zároveň sa tešila. Keď vošla do kaviarne, Lukáš už čakal pri stole s dvoma šálkami kávy. Lukáš jej odsunul stoličku aby si mohla sadnúť

Lukáš: “Som rád, že si prišla. Ako sa máš?”

Katarína: “Dobre, ďakujem. A ty?”

Lukáš: “Tiež dobre. Chcel som sa ti ešte raz ospravedlniť za tie šaty.”

Katarína: “To je v poriadku. Vlastne som rada, že sa to stalo. Inak by sme sa asi nikdy nestretli.”

Rozhovor plynul prirodzene a Katarína sa cítila uvoľnene. Lukáš bol úprimný a otvorený, čo ju priťahovalo. Postupne sa začali stretávať častejšie a ich vzťah sa prehlboval. Katarína si uvedomila, že Lukáš ju miluje pre to, kým je, a nie pre jej vzhľad alebo slávu

Katarína a Lukáš sa začali stretávať častejšie. Lukáš si však všimol, že Katarína stále bojuje s vnútornými bojmi a nedokonalosťami, ktoré ju trápili. Jedného dňa sa rozhodol, že jej ukáže cestu, ktorá mu pomohla nájsť pokoj a seba prijatie.

Lukáš: “Katarína, chcel by som ťa vziať na jedno miesto, ktoré je pre mňa veľmi dôležité. Verím, že by ti mohlo pomôcť.”

Katarína súhlasila a Lukáš ju zaviedol do malej kaplnky na okraji mesta. Kaplnka bola tichá a pokojná, plná svetla a nádeje. Lukáš: “Toto miesto mi vždy pomáha nájsť pokoj. Chcel by som ti povedať o svojej viere a o tom, ako mi pomohla prijať seba samého.”

Katarína bola zvedavá a otvorená. Lukáš jej začal rozprávať o svojej viere v Boha a o tom, ako mu pomohla prekonať ťažké chvíle v živote. Hovoril o láske, odpustení a seba prijatí.

Lukáš: “Boh nás miluje takých, akí sme. Nemusíme byť dokonalí, aby sme boli milovaní. Jeho láska je bezpodmienečná a nekonečná.”

Katarína počúvala so záujmom. Cítila, že Lukášove slová majú hlboký význam a začala premýšľať o svojom živote a o tom, ako sa vždy snažila byť dokonalá.

Katarína: “Nikdy som si nemyslela, že by som mohla byť milovaná taká, aká som. Vždy som sa snažila byť niekým iným, aby som bola prijatá.”

Lukáš: “Nemusíš sa meniť, aby si bola milovaná. Boh ťa miluje takú, aká si. A ja tiež.”

Katarína sa usmiala a cítila, ako jej srdce zaplavuje teplo. Po prvýkrát v živote sa cítila skutočne prijatá a milovaná. Začala chodiť do kaplnky pravidelne a nachádzala tam vnútorný pokoj a silu. Postupne sa naučila milovať samu seba a prijímať svoje nedokonalosti. Lukáš jej bol oporou a spoločne prežívali krásne chvíle plné lásky a porozumenia. Katarína a Lukáš sa stávali čoraz bližšími. Ich vzťah bol postavený na vzájomnej úcte, láske a viere.

Katarína sa cítila šťastná a naplnená, no stále mala dni, keď ju trápili pochybnosti a neistoty. Jedného dňa, keď spolu sedeli na lavičke v parku, Katarína sa obrátila k Lukášovi a povedala. Katarína: “Lukáš, niekedy mám stále pocit, že nie som dosť dobrá. Že musím byť dokonalá, aby som bola milovaná.

Lukáš ju chytil za ruku a jemne ju stlačil.

Lukáš: “Katarína, nikto nie je dokonalý. Všetci máme svoje nedokonalosti a to je v poriadku. Boh nás miluje takých, akí sme, a ja ťa milujem pre tvoje srdce a dušu, nie pre tvoju dokonalosť.” Katarína sa usmiala a cítila, ako jej srdce zaplavuje teplo. Vedela, že Lukáš má pravdu, ale stále potrebovala pracovať na svojom seba prijatí.

Katarína: “Ďakujem, Lukáš. Tvoje slová mi veľmi pomáhajú. Chcem sa naučiť milovať samu seba tak, ako ma miluješ ty a Boh.” Lukáš sa usmial a objal ju.

Lukáš: “Spoločne to zvládneme. Budem tu pre teba vždy, keď budeš potrebovať podporu.”

Katarína začala pravidelne chodiť do kostola a nachádzala tam vnútorný pokoj a silu. S falošnými priateľkami prerušila kontakty, pretože si uvedomila, že jej neprinášajú do života nič pozitívne. Lukáš jej bol neustále oporou a ich vzťah sa prehlboval.

Katarína si našla nové zamestnanie v útulku pre psov. Začala im šiť pelechy a rôzne hračky. Jedného psíka si zobrala aj domov. Z modelingom nadobro skončila. Jej agent sa ju snažil prehovoríť no ona bola neoblomná. Našla si kresťanské spoločenstvo a skutočných priateľov.

Jedného dňa sa znova pozrela do zrkadla. Videla v ňom dievčinu ktorá sa zo škaredého káčatka premenila na krásnu labuť. No vnímala že úsmev v zrkadle je neúprimný a tak vzala kladivo a rozbila ho. Tisíce kúskov sa rozleteli po izbe ale cítila sa slobodná spadlo z nej obrovské bremeno. „Už nikdy viac nebudem otrokom zrkadla. Som voľná . Som sama sebou.“ Už sa viac nemusela skrývať za masky dokonalosti ktoré ju aj tak nerobili šťastnou. Až zmena postoja jej priniesli lásku a trvalé šťastie.

Katarína sa rozhodla napísať knihu o svojho živote a o tom, ako sa naučila milovať samu seba.

Katarína sedela pred prázdny počítačovým dokumentom vedľa notebooku bola na stole šálka kávy a ona nevedela ako má začať. Zrazu sa jej vracali spomienky z detstva. Kataríne sa v detstve ale aj v dospelosti vysmievali a za chrbtom ohovárali. Katarína sa uzavrela do sama do seba a povedala si. „Ja už nikoho nepotrebujem.“ Bolo to pre ňu veľmi bolestivé lebo ešte stále neodpustila svojim rodičom a ľuďom ktorí jej tak veľmi ublížili Zrazu jej prsty začali ťukať po klávesnici. „Pamätám si, ako som ako malé dievčatko sledovala, ako sa mama hodiny pripravuje pred zrkadlom. Každý vlas musel byť na svojom mieste, make-up dokonalý. Potom sa na mňa pozrela a povedala: ‚A ty, Katarínka, by si sa mala viac snažiť.‘ Tie slová mi utkveli v pamäti. Cítila som sa, akoby som bola neustále pod drobnohľadom, akoby som nikdy nebola dost dobrá. Keď som začala chodiť do školy, moje spolužiačky sa mi posmievali pre moje veľké uši a ryšavé vlasy. Cítila som sa ako outsiderka, ako niekto, kto nepatrí do tohto sveta.“

„Pamätám si, ako som stála pred zrkadlom a snažila sa nájsť aspoň jednu nedokonalosť. Každá vráska, každá vyrážka bola dôkazom môjho zlyhania. Moja matka mi často hovorila, že ženy musia byť dokonalé, aby boli milované. V jej očiach som však nikdy nebola dost dobrá. Jej slová sa stali mojou mantrou. Verila som, že šťastie dosiahnem len vtedy, ak splním všetky očakávania okolia. A tak som sa celý život snažila byť niekým, kým som v skutočnosti nebola. „Dospelosť mi priniesla istú úľavu. Už som nebola to malé, neisté dievča. Stala som sa úspešnou modelkou, obdivovanou mnohými. Ale vnútorný pokoj stále hľadal som márne. Každý kompliment bol len dočasným balzomom na moje zranené ego. V hĺbke duše som stále cítila prázdnotu. Až keď som stretla Lukáša, začala som chápať, že šťastie nie je o tom, aká som dokonalá, ale o tom, aká som skutočná.“

Po autogramiáde knihy sa konala recepcia. Hluk na recepcii postupne utíchal, keď Lukáš požiadal o pozornosť. Všetky oči sa obrátili na neho. S úsmevom na perách začal: „Drahí hostia, najdrahšia Katarína. Pamätám si deň, keď som tvoje nádherné ružové šaty obľúbil kávou. Katarína sa usmiala. Odpovedala si mi, že stáli viac ako moje tri výplaty. To už Katarína sa zasmiala trochu hlasnejšie Netušil som, kto si, len som na druhý deň uvidel tvoju fotku v novinách a cítil som sa ešte viac zahanbený. Naša láska zažila toho veľa a dúfam, že ešte zažije.“ Zhlboka sa nadýchol a kľakol si pred Katarínu. Vytiahol zamatovú škatuľku a otvoril ju. V nej sa ligotal nádherný diamantový prsteň. Katarína vidáš sa za mňa? Katarína odpovedala Áno. Lukáš jej navliekol prsteň a vášnivo ju pobožkal. Zábava pokračovala ďalej spolu zo srdečnými gratuláciami.

Slnko sa len lenivo predieralo cez záclony a jemne hladkalo Kataríninu tvár. Vzduchom sa niesla vôňa čerstvej kávy a vzrušený šepot jej sestier, ktoré jej pomáhali s poslednými prípravami. Zrkadlo odrážalo obraz šťastnej nevesty, ktorej oči žiarili očakávaním.

„Si nádherná,“ zašepkala jedna zo sestier, zatiaľ čo upravovala Kataríne závoj.

„Ďakujem,“ usmiala sa Katarína a pohladila si jemnú látku svojich šiat. Spomenula si na hodiny strávené pri šijacom stroji, keď do každého stehu vkladala kúsok svojej lásky a túžby po dokonalom dni.

Kostol bol naplnený vôňou kvetov a sviečok. Slnéčné lúče prenikali cez farebné vitráže a vytvárali v priestore magickú atmosféru. Keď Katarína vstúpila do kostola podzvukom organu, všetky oči sa upreli na ňu. Vedľa nej kráčal Lukáš, jeho oči žiarili šťastím.

Obrad bol jednoduchý, ale veľmi dojímavý. Kňaz hovoril o láske, vernosti a vzájomnej úcte. Keď si mladomanželia vymenili prstene, ozval sa potlesk a slzy dojatia.

Po obrade sa svadobčania presunuli do zámockého parku. Stromy boli ozdobené farebnými lampášikmi a stoly boli prestreté bielymi obrusmi. Vôňa grilovaného mäsa a čerstvých koláčov lákala chuťové poháriky.

Svadobný tanec bol jedným z najkrajších momentov večera. Katarína a Lukáš sa točili v rytme hudby, ich oči sa stretli a v nich bolo vidieť nekonečnú lásku. Počas večera sa hostia zabávali, tancovali a rozprávali príbehy. Po svadbe sa mladomanželia vybrali na dlho očakávanú svadobnú cestu do Talianska. Prechádzali sa ruka v ruke romantickými uličkami Ríma, ochutnávali miestne špeciality a užívali si spoločnosť jeden druhého. Život mladomanželov sa postupne vrátil do normálu. Katarína a Lukáš si zariadili spoločný byt a začali budovať svoj nový život. Aj keď sa mnohé zmenilo, ich láska zostala rovnako silná ako v deň svadby.

Po nádhernom svadobnom obrade a romantickej svadobnej ceste sa Katarína a Lukáš vrátili domov plní lásky a očakávania. Ešte ani poriadne nezačali spoločný život, a už ich čakalo ďalšie veľké dobrodružstvo.

Jedného večera, keď sa túlili v posteli a rozprávali o svojich snoch do budúcnosti, Katarína pocítila zvláštny pocit. Na začiatku si myslela, že sa jej to len zdá, no čoskoro si bola istá. Bola tehotná. Spočiatku boli obaja prekvapení, no čoskoro ich prepadla neskutočná radosť. Cítili, že to je dar od Boha, symbol ich lásky a nového začiatku.

Tehotenstvo bolo pre Katarínu nádherným obdobím. Lukáš sa o ňu staral ako o porcelánovú bábiku. Spoločne chodili na prechádzky, čítali knihy o výchove detí a zariaďovali detský kútik. Katarína si užívala každý kopyniec svojho dieťaťa a snívala o tom, aké to bude, keď ho konečne uvidí.

Lukáš bol pri pôrode celý čas po jej boku. Keď sa im narodil syn Adamko, obaja boli nesmierne šťastní. Malý Adamko bol zdravý a krásny a okamžite si získal srdcia všetkých svojich blízkych.

Prvé mesiace s bábätkom boli náročné, ale zároveň aj nesmierne naplňujúce. Katarína a Lukáš sa učili novým rolám rodičov a spoločne prekonávali všetky prekážky. Adamko bol pre nich zdrojom nekonečnej radosti a lásky.

Katarína a Lukáš si vytvorili krásny domov plný lásky a šťastia. Ich syn Adamko vyrastal obklopený láskou a starostlivosťou. Aj keď sa ich život zmenil, ich láska zostala rovnako silná ako v deň svadby.